

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 11651

DER HELDISHER HOZ

D. N. (Dmitrii Narkisovich) Mamin-

*The original of this title comes from the permanent collection of the
YIVO Institute for Jewish Research, New York, NY*

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

2238.1

№ 11.

העלוישער דאס

מחלקת...

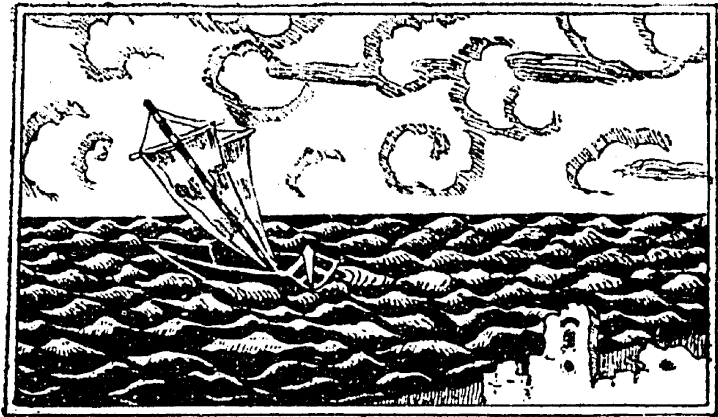
ה. מאמין-סיביריאק.

דער העלדישער האָז.

איבערזעצט ד. ה. ר.

דריקערוי פֿין ראַט פֿין אַרבייטער-דעפּוטאַטען, אדעסא.

1917

דער העלדישער האָז.

א האָז איז געבוירען געוואָרען אין וואַלד און האָט זיך
פאַר אלץ געשראַקען. ברעכט זיך אָפּ אַ צווינגל, פליהט
דורך אַ פויגל, פאַלט אַראָפּ פון בוים אַ שטיק שניי —
ווערט דער האָז דערשראַקען אַף טויט.

געשראַקען זיך אַ טאָג, צוויי, אַ וואָך, אַ יאָר, דער
האָז איז געוואָרען אַ גרויסער, — און מיט אַמאָל איז אים
נמאָס געוואָרען זיך צו שרעקען.

— איך האָב פאַר קיינעם קיין מורא נישט! — האָט ער אויס-
געשריגען אפ'ן גאַנצען וואַלד — אפילו קיין קאַפּ קיין מורא נישט —
און גאָר!

עס האָבען זיך צינייפגענומען אַרמע האָזען, זיך צו-
נויפגעלאָפען קלוינינקע העזעראַך, געבראַכט צו שרעפען
אַלמעטשקע העזעכעס—אַלע הערען, וויעס באַרימט זיך דער
האַז „לאַנגע אויערען, קרוימע אויגען, קירצער עק“ (אזוי
האַט מען אים גערופֿען) — זיי הערען און גלויבען נישט ווערע
אויסערען. ס'איז נאָך אַזעלכעס נישט געהערט געוואָרען — אַ
האַז זאָל זיך פֿאַר קווינעס נישט שרעקען?

—הער, דו, קרוימע אויגען, האָסט נישט מורא פֿאַר קיין

זוואַלף?

— איך האָב ניט מורא פאר קיין וואָלף, פאר
קיין פּוקס, פאר קיין בער, פאר קינעם האָב איך קיין
מורא ניט.

דאָס איז שוין גאר געווען אַ געלעכטער. ס'האָבען גע-
לאכט די יונגע העזלאך, צודעקענדיג די מיילעכלאך מיט
די פּעדערשמע פּיסעלאך, ס'האָבען געדאַכט די גוטע אלטע
העזעכעס, און אפילו די אלטע האָזען, וואָס זענען שוין גע-
ווען אין די לאפּעס פון די פּיקסען און פּאַרוויכט די צוון פון
וועלף, האָבען אויך געשמייבט קלאַט:

— אַך וואָס פאר אַ לעכערלאכער האָז דאָס איז, ס'איז
טאַקע אַ געלעכטער! ..

און אַלעמען איז מיט אַמאָל געוואָרען פרוילאך, זיי
האָבען אָנגעהויבען שטיפען, שפּרינגען, איבעריאָגען און
נער דעם צווייטען, גלייך זיי זענען פון זינען אַראָפּ.

— וואָס האָט מען דאָ לאנג צו רעדען! — האָט אויס-
געשרינגען דער העלדישער האָז, — ווען מיר טרעפט זיך אַ
וואָלף — נעם איך און עס אים אויף אונזער אַלען.

— אַך וואָס פאר אַ לעכערלאכער האָז דאָס איז! וואָס
פאר אַ נאַרישער!

אלע הערען, ווי ער רעדט נארישקייטען, און אלע לאכען.
די האָזען שרייען און רינדען פֿונם וואָלף—און אָט איז
ער טאָקע דאָ!

ער איז אַרומגעגאַנגען איבער דעם וואַלד צוליב זײַ
 נע וועלפישע געשעפטען, האט זיך אויסגעהונגערט און האָט
 אַ קרער געטאָן: ס׳וואָלט גאָר נישט שלעכט געווען פאַרבײַ-
 סען מיט אַן העזעלע! פּלוצום דערהערט ער, ווי האָזען
 שרײַען דאָ גאָר נאָהענט, און דערמאָנען זײַן נאָמען.

האַט ער זיך אפגעשטעלט, אַ ציה געטאָן מיט דער
 נאָז די לופט פון אַרום און זיך אָנגעהויבען אונטערצײ-
 גנבענען.

דער וואַלף האָט זיך אונטערגערוקט שוין גאָר נאָהענט
 צו די שטיפּענדיגע האָזען און הערט, ווי זײַ לאַכען אים
 אויס, און מער פאַר אַלעמען—דער באַרימער, דער האָז
 „קרומע אויגען—לאַנגע אויערען—קורצע עק“.

— ע — טראַכט דער וואַלף — וואַרט אַביסל, דיך פאַ-
 רימער וועל איך טאַקע אויבעסען. — און האָט אָנגעהויבען
 זיך צוקוקען, וועלכער פון די האָזען באַרימט זיך עס מיט זײַן
 העלדישקײַט.

און די האזען באַמערקען גאָר נישט און שפּילען זיך
 נאָך פּריילאכער, ווי פּרייהער. צום סוף איז דער באַרימער
 אַרויפגעשפרונגען אַף אַ קלעצל, זיך צוגעזעצט אַף די הינד-
 טערשטע פּיסלאַך און אַ זאָג געטאָן: „הערשט גאָר איר שרע-“

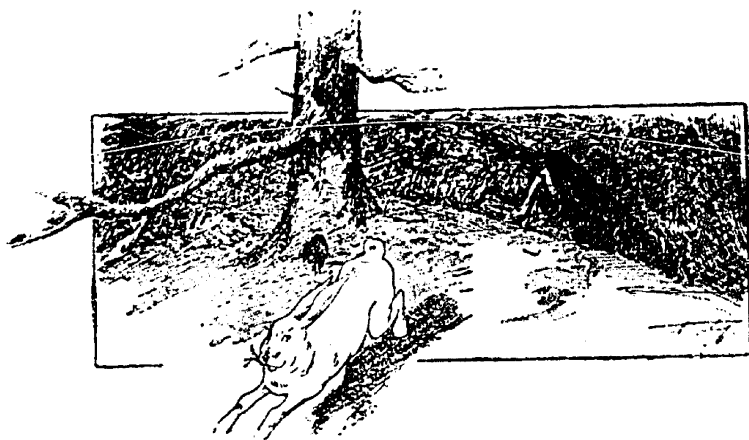
קעדיגע! הערט און קיקט אף מיר! איך וועל אונך באלד
באוויזען א שטיקל... איך... איך...
דא איז די צינגל ביי דעם בארימער צוגעפרוירען גע-
וואָרען: דער האָז האָט דערועהן דעם וואָלף, ווי ער קיקט
אף אים.

די איבעדיגע האָזען האָבען ניט באַמערקט, נאָר ער
אלען האָט געוועהן און האָט געצימערט אָן אַמעם צו מוין.

ווימער האט זיך געטראָפּען גאָר אַן אויגעוועהנלאַכע
זאָך ...

דער באַרימער האַט אַ שפּרונג געמאַן אין דער לויפֿ-
טען און פון שרעק איז ער אַרויפֿגעפֿאלען דעם וואָלף אָף
זיין ברויטען שמערען, האַט זיך, ווי אַ קניול, דורכגעקעלט
איבער דעם וואָלפֿס פּלויצע, האַט זיך נאָך אַ מאָל איבער-
געקערט אין דער הויך—און גענומען לויפען מיט אַזאַ איי-
פעט, פּינקט ווי ער וואָלט וועלען אַרויסשפּרינגען פֿון זיין
אויגענער פעל.

דער אוינגליקלאכער האָז איז אזוי געלאָפּען אין געלאָ-
פען, ביז ער האַט זיך אינגאנצען אַרויסגעשלאָנגן פֿון די
בחות.

אים האָט זיך אַלץ געדאַכט, אז דער וואָלף יאָגט זיך
נאָך אים נאָך און אָט, אָט כאַפּט ער אים מיט זײַנע שאַר-
פע צײַן. צום סוף איז ער אָן בהות געבליבען און מיט פאַר-
מאַכטע אויגען במעט ווי טויט, אונטער אַ בוים אַנידערגע-
פאַלען.

דער וואָלף איז אין דער זעלבער צײַט געלאָפּען גאָר אין
אָן אַנדער זײַט: ווען דער האָז איז אַף אים אַרויפגעפאלען,
האַט זיך אים אויסגעדאַכט, אַז עס האָט אים געטראָפּען אַ
קויל פֿון אַ ביקס, און ער איז אַנטלאָפּען.

דערביי האָט ער געקלערט: קאַרג אַנדערע האָזען אין
וואָלד? דער איז עפעס גאָר אַ משוגענער.

לאַנג האָבען די אויבערדיגע האָזען נישט געקאָנט קומען
צו זיך: ווער ס'איז אַנטלאָפּען געוואָרען, ווער ס'האַט זיך
באהאַלטען צווישען די בויער, ווער ס'האַט זיך פאַררוקט
אין אַ גריבל.

ענדלאך איז זי נמאָס געוואָרען צו באהאַלטען זיך, און
זי האָבען אָנגעהויבען ביסלאַכונג אַרויסצוקריכען פֿון זייער
רע לעכער.

— נאָ האָט ער אָנגעטראָקען דעם וואָלף— אַנווער האָט—
האַבען אלע באַשטימט. — ווען נישט ער וואָלטען מיר קיין
לעבעדיגע נישט אַרויס פֿון זינע צוון!... וואו איז ער אָבער,
אַנווער העלד?

מ'האַט אים אָנגעהויבען זוכען.

מע איז געגאַנגען געזוכט— נישט און ערנען דער העלד—
שער האָט: צו האָט אים נישט אויפגעטען אָן אַנדער וואָלף?

ענדלאך האָט מען אים געפֿונען: ער איז געליגע אין
א גרוב אונטער א בוימ, קיים קיים א לעבעדיגער פון
שרעק.

— העלדישער בחור! — האָבען אלע האָזען אין אַזוי קול
אויסגעשרינגען. — אָט אַ מויק! האָסט אים פֿיין אָנגעשראָקען
דעם אלטען וואָרף. אַ דאָנק ברודער! און מיר האָבען אלץ
געקלערט, אז דו בוסט נאָר אַ באַרימער.

דער העלדישער האָז איז מיט אַ מאָל ביי זיך שטאַרק
געוואָרען, אַרויסגעקראָכען פֿון זײַן גריבל, זיך אָפֿגעטרע-
סעלט, האָט פֿאַרגלאַנצט די אויגען און אַ וואָג געטאָן:
אזוי נאָר, האָט איר גערעכענט? ע, איר שרעקע-
דיגע! ...

און פֿון דעמאָלט אָן האָט דער העלדישער האָז אָנ-
געוויבען אלען צוגלויבען, אז ער האָט אין דער אָמתן ניט
קען מורא ניט פֿאַר קינעם אין דער וועלט.

עם ווערט צוגעגרייט צום דרוק:

י' ביט (איבערן ע. קארמאן א) דער שטארק אין דאס פרעשעלע.
ב) די געראטענע יאנד, ג) דער סוק אין די קאליקלאך (ד) דאס פערה אין
די טאלפעס (איבערן דער טינקעלער), דער טינקעלער—(ה) א פרויזיבער
(פיעטע) טייטש משה—(ו) די יאונגערהייטע נביעה (ז) דער גראף אין די אי-
דען (ח) צום פדה פון די אנשים— טשארני ה—(י) די פארשיפטע קרעטשמע
גאטן פובליאק—יא) די קאזאייקע, יב) דער קאמאר אין דער בער—דער
פעטער ארי (כאארט, יג) רובין—רויזען טרהן— דער בער אין דעם ישיבנוקס
טעכטער טי) דער דאן אין דאס קערבל.

פערלאג בלימעלאך.

סאך ערשטען

1	פערטעלע מיט פערטע ערשטעלע	1
2	יחוס שטיינבערג די שטאט, שיעור ניש	2
9	דער פאלע	9
12	פירער און שטיינבערג	12
13	בי שאפיר א קורן מענטשעלע	13
16	די בי סטאלין דער פערטע	16
17	מאקס נאכט די קרע שטיינבערג	17
18	י. רובין דער קאמפוזיט	18
19	די קאלירלאך און דער צילבער אינשטעלע	19
21	שטיינבערג אינשטעלע	21
22	אפערס זינגן די מיט שאט	22

פריי 8 קאפ.

ИЗДАТЕЛЬСТВО

Издательство „MORIA“, Одесса, Базарная 23.

Одесса, Разумовская 13. А. Б. ФРИДУ.

Одесса, Разумовская 13. А. Б. ФРИДУ.